

ΠΡΟΠΟΙΣΙΣ

Ἡ ἐξοχή εἶναι πράσινη
Καὶ μέσα ἀφ' τὸ βαρέλι
Μοσχοβολάδα ἀσύγκριτη
Τὸ νιὸ κρασί μᾶς στέλλει.

Ἄφριζει, βράζει ἀδιάκοπα
Καὶ τὸ βουτσὶ σαλεύει
Καὶ σὰν ψυχὴ ἀνυπόταχτη
Νὰ πεταχθῆ γυρεύει.

ὦ! πόσα πάθη ἀκοίμντα
 Μέσ' ἔς τὸ κρασί θά πνίξω
 Καὶ μιὰ στιγμήν τὰ χεῖλη μου
 Εἰς τὴν χαρὰ θ' ἀνοίξω.

Χίλιω χρονῶνε βάσανα,
 Χίλιω χρονῶνε μίση
 Γιὰ μιὰ στιγμήν ἡ καρδιά μου
 Μπορεῖ ν' ἀλυσμονήσῃ.

Ἐνα στεφάνι πλέξετε
 Μὲ τ' ἀμπελιοῦ τὰ φύλλα
 Νὰ κρύβῃ ἀπὸ τὰ μάτια μου
 Τοῦ κόσμου τὴν μαυρίλα.

Οἱ λογισμοὶ ἐγεράσανε
 Τὸ δύστηχο τὸ σῶμα,
 Νὰ λυσμονήσω ἐπόθησα
 Καὶ τὰ παιδιά μου ἀκόμα.

Τὸ σῶμα μας ἀδιάκοπα
 Ἦ σκέψι πάντα φθείρει·
 Ἀπὸ κρασί γιομίζετε
 Τὸ στρογγυλὸ ποτήρι.

Τὸ νιὸ κρασί καὶ τ' ἄδολο
 Τὰ βάσανα ἡμερόνει,
 Μιὰ νέα μᾶς δίνει δύναμι
 Κι' ὡς τᾶστρο μᾶς σηκώνει.

Γιατὶ φρικτὰ νὰ φθείρουμαι
 Καὶ νᾶχω τὴ φροντίδα
 Γι' αὐτὸ τὸ μαῦρο σκέλεθρο
 Ποῦ κράζουμε πατρίδα ;

Γιατὶ 'ς τὸν πόνο ἀνοίγουμε
 Καὶ 'ς τὴ χαρὰ τὰ χεῖλια,
 Μύριους δεσμοὺς μᾶς δάλανε
 Καὶ χαλινάρια χίλια !

Μέσ' 'ς τὴ ψυχὴ μου αισθάνομαι
 Παντοτεινὴ γαλήνη,
 Ειρήνη μὲ τὸν ἄνθρωπο,
 Μ' ὅλο τὸν κόσμον εἰρήνη.

"Αδίκᾳ πάντα ἐμίσησα
 Τὴ μωρωμένη κτίσι,
 Θερμὰ ἡ καρδιά μου ἐπόθησε
 Καὶ πάλι ν' ἀγαπήσῃ.

Τὸν ἄνθρωπο ποῦ ἐμίσησα
 Γυρεύω ν' ἀγκαλιάσω,
 Αἰσθάνομαι τὴ δύναμι
 Κᾶτι κ' ἐγὼ νὰ πλάσω.

"Ἐνα τραγοῦδι ἀμίμητο
 Ποθεῖ ἡ καρδιά ν' ἀφίση,
 Κ' ἐγὼ δὲν ἐγεννήθηκα
 'Ανώφελα 'ς τὴν κτίσι.

ὦ Λεοπάρδη ἀθάνατε,
Μὲ τὴν καρδιὰ τὸ γράφω,
Μὲ τὸ ποτήρι ξέχειλο
Θὰ κατεβῶ 'ς τὸν τάφο.

Ἄδικα πάντα ἐμίσησες
Τὸ δοξασμένο αἶωνα
Κι' ἀπ' τῆ δειλία δὲν ἐκλινες
Τ' ἀρρωστημένο γόνα.

Ἐσὺ τὸν κατεφρόνησες
'Σ τὰ νειάτα τὰ χρυσᾶ του,
Κ' ἐμεῖς τότε θαυμάζουμε
'Σ τὰ τίμα γηρατεία του.

Καὶ θᾶνε δόξα ἀνέσπερη,
Ποῦ ὑψώνει νοῦ καὶ σῶμα,
Ἵμνῶντας τὸν αἶωνα μου
Νὰ κατεβῶ 'ς τὸ χῶμα.

[Ζάχυνθος, 1892.]

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

